

[Qvist Jørgensen]

tænkning nr. 989, »Samliv uden ægteskab, forsørgelsespligt«, afgivet af ægtesskabsudvalget af 1969, og således som det fremgår af bilaget til forslaget til folketingsbeslutning.

Vi vil gå positivt ind i arbejdet, men gør opmærksom på, at når man som indslag i en betænkning ikke kan bringe en fyldestgørende oversigt over problemfelter og skævheder af ressourcemæssige grunde, kan vi godt have en tvivl om, hvorvidt det lykkes gennem udvalgsarbejdet at skaffe de nødvendige oplysninger, som ægteskabsudvalget ikke kunne skaffe.

I øvrigt må vi opfatte punkt 1 i forslaget som et forsøg på at kigge fremad og løbende være mere bevidst over for eventuelle skævheder i kommende lovgivning.

I den forbindelse bruger forslagsstillerne ordet regelsanering. Man kunne med erfaringerne fra regeringens regelsaneringsprojekt have ønsket sig, at forslagsstillerne havde fundet et udtryk, der i en større grad tilsagde, at der skulle foretages noget mere radikalt, eller skal vi sige mere reelt.

Forslagets punkt 2 om at få indført mere konsekvente og forståelige lovregler på det socialpolitiske og familiepolitiske område kan vi naturligvis kun støtte, men vi er klar over, at når en lovgivning skal formuleres, så misbrug forebygges og størst mulig klarhed opnås, kan det være vanskeligt at formulere såvel konsekvente som forståelige lovregler.

Uanset disse vanskeligheder, der jo er af helt generel karakter, men nok endnu mere relevante på det område, vi her taler om, vil vi gå positivt, men også, som jeg tidligere sagde, noget pessimistisk ind i det forestående arbejde.

Agnete Laustsen (KF):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg fremsætte nogle bemærkninger.

Det er, som flere allerede har været inde på, et meget væsentligt problem, de radikale tager frem i dette forslag. At det ikke er et ukendt problem, nærmest tværtimod, fremgår i øvrigt klart af de, vil jeg gerne sige, udmærkede bemærkninger, som ledsager forslaget, og hvoraf det bl.a. fremgår, at lige fra professor Goos i 1875 på et nordisk juristmøde påpegede visse grundsætninger om retsstillingen i ægteskabelige forhold, har diverse ud-

valg, kommissioner osv. behandlet disse principper i forskellige sammenhænge.

At overvejelserne fortsætter, om end på et mere nutidigt plan, fremgik tydeligt af ministerens svar, og vi må alle erkende, at det voksende antal papirløse ægteskaber og dermed vore loves betydning for disse forhold på godt og ondt trænger til undersøgelse og ikke mindst økonomisk vurdering.

Jeg vil dog gerne påpege, at vi ikke nødvendigvis behøver at ende i et system, hvor et begreb, nemlig ægteskabet og ægtefællerne som ligestillede selvstændige personer, behøver at være noget, som anvendes entydigt på forskellige lovområder. Især inden for sociallovgivningen og boliglovgivningen kan faktisk samliv og bopæl være helt afgørende for, hvilke ydelser der kan og bør tilkomme parterne, og det uanset om de er papirmæssigt eller ikke papirmæssigt gift eller, som vi jo i de senere år også mange gange har set, har etableret sig i forskellige former for kollektiver.

Må jeg også nævne den del af befolkningen, som godt kan blive glemt under de, jeg vil gerne indrømme, mange udmærkede diskussioner, vi har haft om ægtepar over for papirløse samlevende. Disse papirløse samlevende er som regel dem, der opfattes som det eneste alternativ til ægteskabet, hvorimod man er tilbøjelig til at glemme den meget store gruppe mennesker, som er reelt ganske og aldeles enlige. Det er de mennesker, som ikke har noget boligmæssigt,* som ikke har noget økonomisk fællesskab, men som ganske alene som enkeltindivider skal afholde en lang række udgifter på mange områder, som langt overstiger halvdelen af et ægtepar, og hvor en ligestilling opfattet sådan, at en enlig bare er at betragte som et halvt ægtepar, vil ramme helt skævt. Det er som sagt en gruppe, vi ikke bør overse i denne debat.

I øvrigt mener jeg, som ministeren også var inde på, at det vil være nødvendigt at afvente resultaterne af arbejdet i de udvalg, som for øjeblikket belyser konsekvenserne af en ligestilling, så selv om vi er positivt indstillet over for forslaget, må jeg sige, at vi også er afventende.

Hanne Severinsen (V):

Venstre kan ikke være uenig i de intentioner, der ligger i beslutningsforslaget. Der er i